Sagrada Família - Nadal

Per DavidG el dc., 26/12/2018 - 00:00

Sir 3,2-6.12-14
Col 3,12-21
Lc 2,41-52

Aquest diumenge, prenent la sagrada Família com a model, demanem a Déu imitar dos aspectes seus: les virtuts domèstiques i la caritat generosa.

En primer lloc, avui no demanem una gràcia personal, sinó un do per a tots. No és per a mi, per a tu, o per a un altre. Qui espera aquests regals de Déu som nosaltres, els que ens apleguem a l'eucaristia.

Dins la sagrada Família -com dins tot grup que aspirés a ser reflex de la Santíssima Trinitat-, tan important és la individualitat com la relació. Tan important és escoltar-se com dir-se, tan important és donar com rebre, tan important és ser estimat com estimar. Perquè finalment l'amor entre els que es tracten a imatge de la Santíssima Trinitat, es conjuga còmodament en primera persona del plural.

Trobem avui una bonica ocasió per preguntar-nos si vivim d'aquesta manera a la nostra família, a la nostra casa, a la nostra comunitat. Perquè no és evident, convé demanar plegats la gràcia que ens disposem a rebre.

Demanem, en primer lloc, les virtuts domèstiques de la sagrada Família. I quan pensem el que ens suggereix "virtuts domèstiques", imaginem una plàcida llar de foc, o una taula ben parada o un redós segur. Quan, de fet, els espais als que ens tenen habituats Josep, Maria i Jesús són els camins: de Natzaret a Betlem, de Betlem a Egipte, de Egipte de nou a casa, de casa a Jerusalem...

Les virtuts domèstiques de la sagrada Família tenen a veure amb la itinerància del qui cerca viure en la presència del Senyor. Més que esperar que Déu vingui al sofà de les sòrdides reiteracions diàries, Josep, Maria i Jesús desitgen viure en la casa del Senyor i fer de la seva vida domèstica una constant recerca del voler de Déu.

Maria, amb actitud atenta, no perd detall i conserva tots els records en el seu cor. Serà així, com la vida quotidiana deixa de ser previsible i insípida, per esdevenir, a cada jornada, una nova aventura del Regne que va arribant.

Amb els que som a casa, ens fem conscients que som protagonistes d'una història de salvació compartida? Dediquem temps a escoltar el relat del que hem passat junts per a adonar-nos d'on ha estat Déu enmig nostre? En tenim imatges? Ho passem pel cor? Ho redactem? Heus aquí, una manera de sortir a l'encontre del Senyor com a família, ni que, pel que fos, mai tinguéssim ocasió de caminar junts realment.

I, en segon lloc, demanem la caritat generosa. Sant Pau, ens diria, que això és una reiteració. Perquè si és caritat és generosa. Perquè la caritat és pacient, bondadosa, no té enveja, no és altiva ni orgullosa, no és grollera ni interessada...

Quan Maria i Josep demanen al seu fill per què no ha fet el que devia, fent-los passar ànsia, ells cerquen entendre el motiu d'un acte tan desproporcionat, ni que, finalment, no comprenguin del tot la seva resposta. El seu amor pel fill no depèn de la conducta adequada del nen. No és un amor condicionat, sinó respectuós amb la peculiar identitat de Jesús.

En aquest temps de Nadal on familiarment ens sovintegem més que en altres èpoques de l'any, podem reflexionar una estona sobre l'amor cap als nostres propers. Es realment generós? O respon a les previsions que brollen dels tòpics on solem tancar els altres?

I dels propers a Déu: els petits, els del marge, els descartats, els que passen desapercebuts...: desitgem i demanem una caritat generosa en vers ells i elles?

A les portes d'un nou any, amb un bloc de fulls en blanc per estrenar, disposem-nos a escriure plegats, amb una nova empenta, la història de Déu.

ETIQUETES
FAMÍLIA AMOR